

течката се ползували само дружественитѣ членове. Отворена била въ празнични дни. „Нѣкои членове на дружината не оставяха непрочетена книга отъ скромната дружествена библиотека“ — бележи единъ съвременникъ.

Много скромна е била и бавно се е развивала тази библиотечка до освободителната война въ 1877 год. Презъ войната Казанлъкъ много пострадалъ. Скромната библиотечка изчезнала — разграбена, изгорена.

Следъ освободителната война ученолюбивата дружина се възобновила отъ бивши нейни членове, но вече не като ученическа, а като гражданска ученолюбива дружина „Искра“. Въ настоятелството ѝ влизатъ търговци, занаятчии, учители и чиновници. Презъ 1879 год. то обсъжда сериозно въпроса за възобновяване на дружествената библиотека, която, споредъ него, е „най-важенъ отдѣлъ на дружината.“ Настоятелството отпуска отъ дружествения бюджетъ 4 лири за книги, нѣкои списания и вестници. Тѣй, съ въодушевление се туря отново добро начало за създаване читалищна библиотека, която да облужва само членоветѣ на дружината.

Но това въодушевление не траяло много дълго. Дошла сръбско-българската война, която отвлѣкла вниманието на дружественитѣ членове. Презъ време на нейното траяне възобновената библиотека била наново разпрѣсната. Следъ войната пѣкъ партизанетвото започнало да отвлѣча вниманието на казанлъшкитѣ еснафи и търговци, които били главни крепители на дружината. Библиотеката била изоставена съ нейнитѣ 200 — 300 книги, останали отъ миналото, четени, препрочитани и изжжани отъ ученицитѣ. Последнитѣ били вече еднички четци на библиотеката; възрастнитѣ четѣли само политически вестници, наплодили се тогава.

Новъ обратъ настаналъ презъ 1889 година. По това време въ Казанлъкъ се образувала самообразователна група на социалисти интелигентни младежи, начело съ станалия известенъ после социалистически деецъ и кооператоръ К. Т. Бозвелиевъ. Тази група зема настоятелството на ученолюбивата дружина „Искра“. Начело като председател билъ избранъ Бозвелиевъ. По неговъ починъ и съ подрѣжката на интелигентни — лѣвичари се възобновяватъ народнитѣ четения и библиотеката на дружината.

Презъ есенъта на 1889 година въ едно общо дружествено събрание К. Т. Бозвелиевъ подига въпроса: „Нашата дружина ученолюбива ли е? И съ какво е доказала това?“ Въ своята речъ предъ общото събрание той изтъкналъ печалното състояние на дружината, която е безъ библиотека.

Сжшевременно направилъ предложение: „да се уреди дружествената библиотека и да се направи тя общедостъпна, сиречъ отворена безплатно за всички граждани“.

Това предложение било прието съ голѣма радостъ отъ всички. Но веднага всички се спогледали и запитали: „Ами книги? Ами срѣдства за книги?“

Тоя важенъ въпросъ се разрешилъ, като самъ Бозвелиевъ далъ за използване своята богата за онова време частна библиотека отъ 286 книги, П. Кюлджиевъ, учителъ, като далъ 68 книги и Г. Куряновъ ученикъ, като далъ 49 книги. Първитѣ двама следъ нѣколко години